

Давид Албахари

ДАНИЛОВ И ЊЕГОВА ПЕЋИНА

Сјајан песник је тај Данилов! Да га не познајем, не бих знао како да га нацртам. Раније, пре него што сам га срео, цртао сам га као великог човека, дугих бркова и с косом до рамена који грудима разгрће грање шуме кроз коју хода. На том цртежу ја се налазим на брежуљку, толико ситан, да ме капица од жира штити од кише. Додуше, киша још није почела да пада на том цртежу, али судећи по облацима који се гомилају у горњем десном углу, тек што није почела.

Диван песник је тај Данилов! Мед му капље са усана као да су му уста пуна саћа, иако сам му безброј пута рекао да не доручкује међу кошницама и да не вечерава на палуби брода јер никада се не зна када може да дође до неке климатске непогоде или до експлозија на сунчевој узбурканој површини које ће разорно утицати на целокупно животињско царство. Никаква поезија не би тада помогла Данилову. Он би се претворио у кошницу која хода и његово зујање би најављивало његов долазак и нико онда не би био заинтересован за песника и његова тачна привиђења..

Старомодан песник је тај исти Данилов! Тако бар он каже и онда записује то у песму , а те речи се одмах

уклопе у стих као да су из њега извађене: „Ово су само речи, али ми не знамо шта стоји иза њих.“ И зато су твоја привиђења толико важна, зато нас због њих тресе грозница, и зато очекујемо мелем твојих реченица као што робијаш са старомодном куглом везаном за ногу очекује кришку хлеба са пекмезом. Или као што се ти, Данилове, спремаш да постанеш нестваран.

Величанствене реченице исписује онај Данилов! Данима бих могао да говорим о њима, као што бих могао да говорим о реченицама Томажа Шаламуна или Алеша Дебелџака. Постоје, наиме, такви песници чији су стихови нанизани као збир реченица, од којих свака представља готово целу песму, песму у песми, песму у низу песама, као што је песма „Сестра“. А памтим и друге његове реченице, на пример ону „Не може се у руци држати реч.“ Потом следи: „Између тебе и твог детињства пролазе облаци.“ На другом месту говори се о опасности нераздевања, тамо где песник каже: „Мрачан је јасан говор.“ На другом месту он упозорава: „Нико не слуша океан, јер од тога може да се полуди.“ Затим каже: „Због светлости ме је увек болело срце.“ И на крају: „Никада не мислим на бајке када сам у шуми.“

Да, можда је Данилов доиста пећина, али она је све осим пећине. Дивни кристали светлуцају на њеним зидовима, а на поду шкрипе дијаманти као да потичу из „тамног вилајета“. Вода се слива низ глечере као да жели што пре да их уклони са лица земље. Гледано изнутра улаз у пећину је тако мали, да ме нико не може убедити да је Данилов туда прошао. Пре ће бити да је пронашао неки тајни пролаз. Вешт је он у томе, као што је вешт са речима. А како тек уме да ређа стихове! Шта год му се деси, он то претаче у песму, у ритам реченица које прецизно продиру кроз непрецизност језика и износе на светлост дана ону огромну Даниловљеву усамљеност у

коју нас он пажљиво увија, хранећи нас сликама света који у његовим песмама постаје онакав какав нам је стално измицао, односно, онакав какав доиста јесте.

Да, добар песник је тај Данилов, баш јесте.